

Pel darrere Xavier Bosch

Dilluns: Xavier Bosch
Dimarts: Albert Om
Dimecres: Carles Capdevila
Dijous: Anna Grau
Divendres: Francesc Orteu
Dissabte: Sílvia Soler

MIQUEL ANGLARILL

La Juani i el Jordi

Pujol coneix el passat de Catalunya, en bona part n'ha construït el present i ara, com a expresident, l'en preocupa el futur. Vol saber si les Juanis faran anar l'ascensor social amunt i avall.

Yo soy la Juani de Bigas Luna es podrà veure, ben aviat, al Japó, a Alemanya o Anglaterra. Aquí, a les grans ciutats ha passat sense pena ni glòria i, en canvi, ha tingut més èxit als cinemes dels rodals de les capitals. La Juani és, precisament, la caixa d'un supermercat de la perifèria que somnia a triomfar a Hollywood, que no es deixa acollonar pels homes, que és valenta, autèntica, pencaire i molt més espavilada que el seu manso ibèric. Potser el taquillatge no ha estat l'esperat, però Bigas Luna ha triomfat perquè ha

sabut crear un clixé, ha perfilat un arquetipus existent i ha sabut batejar aquesta estètica amb un nom que quedarà: les Juanis.

Jordi Pujol, ara que té temps per mirar amb la lupa una mena de jovent que mai no ha vist a casa seva (mileuristes, okupes, juanis), ha volgut parlar d'aquesta tipologia amb el mateix Bigas Luna i l'ha convidat a esmorzar a l'Hotel Majestic. Un lloc, ves per on, que tant serveix per pactar amb Aznar com per fer sociologia de butxaca sobre el que abans se'n deien *quillos*. I ho fa a tra-

"Jamón, jamón".

Com que Bigas Luna mai no porta corbata, Jordi Pujol li va regalar un pernil ibèric. Hi va sortir guanyant.

vés dels joves d'avui, fills i néts dels vinguts d'Andalusia, Galícia o Extremadura ara fa 40 anys. Les Juanis, com a icona, són, per tant, filles de les Maris i dels "homes amb escuradents" que el mateix Pujol admet que el fascinen. Tot i que les Juanis s'han escolaritzat en català, i el saben parlar, no els preocupa la llengua, ni fer país. El seu fet diferenciador és el tunejat del cotxe de la seva parella. Aquest és el tret identitari. Gairebé l'únic. La bandera i la política els la bufen de gairell. A Pujol el preocupa, sobretot, que contribueixin a fer que

l'ascensor social continuï funcionant. "He admirat molt els pares de les Juanis - va dir Pujol-. Són gent que han treballat a la Seat, que tenen una història sindical, que ha promocionat la seva família. Els seus fills poden ser les Juanis o el director de l'Hospital de Bellvitge... És un exemple que l'ascensor social ha funcionat bé a Catalunya. Aquí hi ha els Lao, els Lara, Don Piso... ¿D'on creuen que han sortit?"

De moment, la Juani que més triomfa a Catalunya és, literalment, Juani de Lucía. Empresària d'èxit amb Mercedes descapotable, la mestressa del Bagdad que atrau els turistes i fa trempar els catalans. Que Jordi Pujol la convidi a passar un parell d'hores al Majestic. A esmorzar! Potser uns quants li anirem a fer, a peu de balcó, el càntic curiós d'"Això és una dona!".

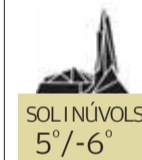
+
AVUI
Des del
1976

ÍNDEX

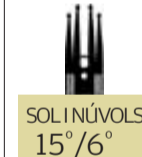
11.12.06	
Opinió	2
Política	5
Món	10
Economia	16
Diàleg	20
Societat	23
Barcelona	30
Cultura i Espec.	34
People	41
Cartellera	42
Comunicació	47
El temps	51
El dia d'avui	52
Jocs	54

TEMPS D'AVUI

Andorra

Barcelona

Palma

València

ADA CASTELLS VIURE SENSE TOT

Un dels màxims objectius d'aquesta societat de consum tan tonteta que ens ha tocat viure, i que en temps de Nadal es troba en la seva màxima esplendor, és assolir la comoditat màxima. L'ideal és tenir un televisor de pantalla plana i so envoltant amb un comandament a distància que ho controli tot i amb climatització incorporada. Exigim la comoditat en tots els nivells. En les coses importants s'han aconseguit grans avenços i en les més banals, també. El gran què de tot plegat és arribar a prescindir de les parts empenyadores i poder continuar gaudint del tot. Així és com l'adverbi *sense* s'ha convertit en l'estrella del nostre temps.

Com a fites més destacables tenim el sexe sense procreació, que ha estat bàsic per a l'alliberament de la dona, i com a detallets més prescindibles hem arribat a inventar la síndria sense llavors, un avenç de l'enginyeria genètica que ens permet menjar el fruit sense els empadadors entrebancs. També ens permetem capricis com la nata desnatada, el café descafeïnat, la cervesa sense alcohol, el torró sense sucre, i voldríem fills sense esforços, calés sense treballar, oci sense pagar cap preu i energia sense contaminació.

A aquesta llista de Reis, Zizec hi afegeix una constatació brutal: creiem que hi pot haver guerres sense morts, o això ens intenten fer creure amb eufemismes impresentables com els célebres danys col·laterals. El que ens agradaria és que hi hagués injustícies sense cap conseqüència. Llàstima que aquests *sense* desapareixen i els *tots* ens interpel·len sense ser convocats. Els soldats tornen a casa en taüt, malgrat que no els vulguem veure, i els desheretats de la terra ens demanen explicacions o s'encasten en massa contra una tanca a la recerca del nostre món millor, un món on podem triar quins *sense* volem mentre ens ho quedem tot, tot i tot.

Descobreix els suplementos que cada setmana et regala l'**AVUI+**

Dilluns,
Avant.

Dijous,
Cultura.

Divendres,
Sortim.

Dissabte,
El Centim.

Diuenge,
Plaers.

El diari dels catalans d'avui.

1 0 5 0 2

8 427955 100012

8